

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

Soisin sulle

Soisin sulle, immyt tuori,
elon kevään armahan!
Soisin sinun kuohumarta
urhomielin kulkevan!

Soisin, että hyvähenki
aina luonas' liiteleis!
Soisin rintaas valkoliljat
punaruusut poskilleis!

Soisin, että huulillasi
uudenajan sävel ois!
Soisin, että nuoruuttasi
päivä kirkas aatelois!

Näitä soisin, tyttö, sulle,
rinnassasi kevät on—
—Kerran saapu elonilta,
elonsyösy rauhaton.

Toteutuuko konsaan toivo,
toive orja laulajan?
— Tuuli riuhtoo lehdet puista,
elo sortaa kulkijan.

M. RUTANEN.

WOODLAND, WASH.

Onpa siitä pitkä aika kun Toverittaren nuorten osaston palstoja on minun töherrykseni kauristanut tai rumentanutko lie? Missä vika? Kylläpä niitä löytyisi "tekosyitä" all right, mutta oikea syy on kyllä sitä otti ja tuota. Näin kesän aikana kyllä näin maaseudulla tahtoo olla hie-man kiirempää aikaa, muttei sekään oikein passaa päteväksi syyksi, sillä Klaudivi-täti sanoi, että kirjottaa yöllä. Sitä minä kyllä nyt teen. Kello juuri löi yhtätoista.

Olen kuitenkin seurannut asioita. Eastsiden Kirsti pyysi anteeksi sitä, että hän oli viime talvena kirjottanut puhujien vaate-tuksesta. Kirstillä ei ole mitään anteeksi pyytämistä, päin vastoin meidän tulee olla hänelle kiitolisia, sillä hänen kirjoituksensa sai aikaan vilkkaan keskustelun nuorten osastossa.

Se palvelijattarien järjestämissä ammattitaitoisuus-kysymys kyllä sai aikaan vilkkaan keskustelun joka ei mahtunut ainoastaan Toverittareen, mutta kohosi yli laitojen Toverissakin, mutta jo näyttää sekin "selviytyneen". Minä en voi sanoa mitään puoleen tai toiseen, sillä en tiedä hölyn pölyä koko palvelijatar asiasta.

Onkohan muitakin nuoria vaivannut sama vika kuin minuakin, nim. leväperäisyys? Minä kyllä tunnustan, että se vika on minua vaivannut, mutta olen ajatellut, ettei sitä enään passaa jatkaa. Eiköhän heitetä jo karkin se pois ja ruveta kilvalla yrittämään, kuka eniten kirjoittaa tällä "kirjotuskaudella". Kirjotuskaudella tarkotan sitä aikaa tästä tuonne ensi toukokuun loppupuolelle, jolloin taas tulee se "loma" muutamaksi kuukaudeksi. Vai mitä?

Kilpakirjotustako. Niin, toivoisin että Selma-täti antaisi jon-

kun aineen, josta voisimme taas taas kilpailla. En tarkoita että tulisi olla mitään palkintoa, mutta vaan muuten kilpailua, sillä luulen että se antaisi meille hienon innostusta.

Toivolla jään odottamaan.

POIKA.

Koetetaanpas joukolla etsiä kilpakirjotusaihe.—Selma-täti.

Erään työläistyön elämäkerta

Kirj. Anna Aro.

Seuraavana aamuna oli Kallen mentävä arvan nostoon. Kaikki olivat peloissaan siitä jos Kallelle lankeaa arpa ja hänen on mentävä sotaväkeen. Hildalla oli myöskin ikävä aika, sillä kaiken muun lisäksi hän näki sen mahdollisuuden että hänen ja Kallen avioliitosta ei tule mitään. Hilda ei siitä nyt niin paljoa välittänyt, kelpaako Kalle väkeen tai ei, sillä nyt se oli hänestä saman tekevää.

Mutta Kalle palasi takaisin syynistä sen tiedon kanssa, että hän ei kelpaa sotaväkeen. Sen johdosta kotiväki onnitteli häntä ja olivat iloisia. Mutta nyt kun se tieto tuli, että Kalle ei kelpaa minkäänlaiseen sotaväkeen, tuntuu se Hildasta suurelta loukkaukselta ja häpeältä ja hän ei voinut ottaa osaa minkäänlaiseen iloon.

Ja sen lisäksi häntä painoi se loukkaus, jonka oli osaksensa saanut Kallen isältä. Hän ei ymmärtänyt miksi kaikki onnettomuudet tulevat näin yhdessä tuskassa ja juuri silloin kun hän luuli olevansa onnensa ja kunniansa korkeimmalla kukkulalla ja toivoi itsestään ja tulevaisuudeltaan niin paljon.

Suru ja häpeä rasittivat Hilda ankarasti. Ei hän voinut syödä eikä nauttia elämästä enään kuten ennen. Teki vaan työtään ahkeraan ja sulkeutui itseensä. Ei halunnut keskustella mistään kenenkään kanssa. Jotkut kysyivät Hildalta; miksi hän niin pienen asian antaa vaivata mieltänsä ja minkätähden hän aina on niin surullisen näköinen.

Tätä kesti jonkun viikon. Hildasta tuntui kaikki niin vastenmieliselle ja ikävälle, että erään aamuna hän teki päätöksen jättää työnsä ja toimensa. Kallen äiti kysyi, että miksi Hilda on aina niin hiljainen, onko Hilda kipeä. Siihen Hilda vastasi lyhyeen ja kuivasti:

— En ole köyhä enkä kipeä, joten kyselyt katkesivat siihen. Mutta samalla huomasi hän, että Hilda on tulossa äidiksi.

Ja se seikka se oli joka Hilda ankarasti suretti, että hän oli vähällä menettää järjensä. Mitä oli hänen nyt tehtävä. Hänen oli pakko jättää työnsä ja asettua odottamaan mitä tulevaisuus tullessaan tuo.

Hilda vuokrasi erältä Amerikan leskeltä yhden pienen huo-

neen, jossa hän asettui odottamaan lapsensa syntymistä. Tämä tuntui Hildasta kovin nurinkuriselta ja kaikenlaisia synkkiä ajatuksia risteili hänen mielessään. Mutta Amerikan leski, jonka luona Hilda asui, oli hyväntuuloinen ja osaaottavainen ihminen ja aina lohdutti Hilda kaiken minkä voi ja koetti saada hänet mahdollisimman iloiselle mielelle.

Eräänä päivänä istui Hilda akkunan pielessä ajatuksiinsa vaipuneena, joten ei hän huomannut sisään tulijaa, joka oli Kalle. Kalle käveli hiljaa Hildan luo ja pani kätensä hänen silmänsä päälle ja käski arvata kuka se on. Luisten käsien kosketuksesta tunsu Hilda kohta, että se on Kalle ja silmän räpöksessä hän ponkasi seisoolleen. Yksi äännähdyks ja hän pyörtyi siitä äkillisestä mielenliikutuksesta, jonka Kallen äkkiarvaamaton tulo vaikutti.

Hilda kuitenkin pian istui kun Kalle piti häntä sylissänsä ja hieroi valtimoita. Kun Hilda tointui, istui hän Kallen viereen tuolille ja alkoi kertoa siitä häpeästä ja vääryydestä mitä hän nyt saa yksipuolisesti kärsiä ja että se olisi Kallen kärsittävä yhtähyvin, sillä onhan hän yhtä paljon osallinen.

Mutta Kalle ei antanut Hildan puhua ajatuksiaan loppuun, vaan kiirehti selittämään asiataan saan.

— Kuule Hilda, isä antoi minulle viisi sataa markkaa tänä aamuna ja käski tuoda sen sinulle, että sinä matkustaisit ulkomaille synnyttämään, niin että siitä ei kukaan tietäisi mitään ja että koko juttu siten rankeaisi siihen.

Hilda poukahti ylös tuoliltaan niin nopeaan, että oli vähällä kaataa Kallen ja katsoen suoraan ja tiukasti häntä silmiin sanoi:

— Kumpi meistä on syyllinen, sinäkö vai minä?

Sitten hän istui Kallen viereen rauhallisena ja sanoi matalalla äänellä:

— Hyvä toverini, minä en tarvitse sinun rahojasi.

Hilda käski Kallen viemään rahat takasin isälle ja vakavasti vakuutti, että hän ei matkusta ulkomaille ja että Kallen täytyy myöskin osansa kärsiä tästä törkeästä loukkauksesta.

Mutta Kalle yhä tyrkytti Hildan kätteen sitä viittä sataa markkaa ja kehoitti heti lähtemään. Vihdoin Hilda sanoi:

— Kalle, minä otan tämän rahan, jos sattuisin sen tarvitsemaan, mutta ulkomaille en minä lähde.

Kalle poistui pian. Ei hän voinut olla Hildan seurassa kauan, sillä kyyneleet putoilivat liian runsaina kummallakin puoleen. Mennessään Kalle ajatteli kuinka kauheata on raha ja rikkaus, sillä se voi tehdä ihmistä mielipuolia. Kalle tunsu itsensä niin onnettommaksi, että ei olisi välittänyt miten häntä oli-

si muuten kidutettu, kun vaan olis saanut Hildan vaimoksensa, mutta ankara isä tunki rautaisen hansikkansa väliin.

Pitkän odotuksen jälkeen tuli Hildalle synnytystuskat ja monta päivää kärsittyään ankaruutta ruumiillisista kipuja, hän pitkien ponnistusten jälkeen synnytti tyttölapsen.

Kun kaikki tuskat oli ohj, päästi Hilda helpotuksen huokauksen. Pian hän parani terveeksi jälleen ja hoiteli lastaan. Mutta lapsi oli sairas ja itki altuusesti yöt ja päivät. Hellävaroin hoiteli Hilda lastaan ja kulki lääkäristä toiseen apua hakemassa, mutta turhaan. Kolmen kuukauden kuluttua kuoli lapsi ja Hilda toimitti lapsensa hautaan. (Jatk.)

Köyhän pikku sisko

(Jatk.)

IX LUKU.

Veronan täytyi olla pois puodista useita päiviä, taistellen ukaavan kuumeen kanssa. Hän oli mennyt työhönsä kuten tavallista, mutta seuraavana päivänä hän ei voinut nousta vuoteeltaan. Äitinsä, kovasti huolestuneena, valvoi hänen vuoteensa ääressä päivät ja yöt, äidin uhrautuvaisella rakkaudella. Ike Hammersteinia ei tullut käymään, ja se ihmetytti Mrs. Oblinskyä. Anton, joka sattumalta oli tavannut Eva Poniatowskin, ja kuullut Veronan sairaudesta, kävi kuulemassa hänen vointiaan.

Mutta se poltteli Mrs. Oblinskyä, että Ike yhä pysyi poissa. Kun Verona oli kylliksi voimistunut, huojensi Mrs. Oblinsky epätietoan kysymällä häneltä.

"Äiti," vastasi Verona, "Ike ja minä olemme riidelleet, ja hän ei tule enään tänne."

"Riidelleet? Riidelleet?" huusi äiti, "ja mitä varten olet sinä riidellyt? Ike Hammersteinin kanssa?"

"Oh, alkää välittääkö siitä. Me emme koskaan enään puhu toisillemme. Ja sitäpaitsi, minä en halua, että te puhutte hänestä minulle... minä inhoan Ike Hammersteinia! Alkää kiusatko minua puhumalla hänestä... minä inhoan häntä, kuuletteko!" Ja Veronan posket hehkuiivat ja hän polki kiukkuisesti jalkaa, kun äiti peljästyneenä ja suu auki katsoi häneen. Vihdoin Veronan sanat selvesivät hänen aivoissaan, ja hänen vihansa syytyi yli, vuotaen solvaavissa sanoissa:

"Sinä inhoat häntä?—sinä inhoat häntä? Ah!—Minä näytän sinulle inhoatko sinä häntä, sinä nuori piru. Kyllä minä sinut opetan! Mitä varten olet sinä kulkenut Ike Hammersteinin kanssa? Mitä varten olen minä ostanut sinulle kauniita pukuja? ... Sinä vihaat häntä siksi, että

(Jatk. 8:lla sivulla)